Syndum við firskarnir ?
Hugleiðingar um stjórnmál.
1 blað. Merkt: Verkamaður.

11.

„Syndum við, fiskarnir", sögðu þau, vesalings hornsílin forðum og segja það e.t.v. enn í þeir létu svo sem ekki bangi í sér standa með það að synda þjóðinni undir taglið á sér, rauðu flokkarnir nú um þessar gáður. Það er ekki fyrir bíið að ljúka einhverju mikilvægasta málinu og randagulegasta, sem þeir sátu áður í valdsstöðum við, en þorðu ekki að svíkja af ótta við „háttvirta kjósendur" og hinn „vinnandi verkalýð" þótt fegnir vildi, en þeir leysa það yfir með sem bingi miklum og vegsstrokum, að nú þegar þeir að komast í sama horfið eftir, sem áður, að vera ~~þvers~~ langsum og þversum í öllum velferðarmálum þjóðarinnar og koma sig kollótta um það, á hvern veg.

Þegja, vesalingarnir! Veri þeir þversum og synd láði sér og drengi-skap sem áður. Menn kröktuna vanla upp með andfélum eða saman í sút, þótt þeir spilli og þykist vera sprækir, því líkar a..... lyddur og bölvaðurmanni. Hver mundi sakna þeirra, t.d. í hitaveitumálinu, skóla-málum og uppeldis fyrir æskulýð landsins eða þó, þeim, sem þeir hafa gert fyrir hinn „vinnandi verkalýð" með öllum þeim verkföllum og valdabrölti, en þeir hafa staðið fyrir og afstaði komið nú um undanfarin 30 ár? Eða hver mundi sakna þátttöku þeirra í ríkisstjórninni, lagasamningu þeirra og látalátum um „bætt kjör" almennings? Væri það ekki ánægjulegt tilhugsun, ef þjóðin ætti eftir að fara í nýja átt við hollráð þeirra öll og heg nýrri um framfaramál sín? Þjóðinni hefði það árið an lega að segja hafði, þótt aungvægt þessir synd hefði eftir sitt, öðru að henni og segja sig og erlu fullu krafta: „Ég er betur!" Veri þeir bara sömu hornsílin sem áður og segi að synda, sinn eigin sjó ódugnaðar, dáðleysis og vesaldóms, lifa áfram í voninni um enhverja vinnufé og deyja svo í kör sína eigin vanmáttar: „Heim komnar"! Hvernig verða menn hún?

Verkamaður.